

отмалѣха, сандалитѣ се плъзгаха по тънката като коприна трева. Вѣтърътъ, малко отслабналъ, ту помага, ту забавя движението ни.

На 12^{1/2} часа ние бѣхме на върха при първата кула. За наша голѣма изненада не бѣхме сами! Подъ кулата намѣрихме голѣма група търновци, насѣдали по земята, завити съ черга. Тѣ бѣха сѣ възрастни хора: сѣдии, адвокати и учители. Водачътъ имъ бѣ мой роднина, съ когото четири години не бѣхъ се виждалъ. Знаешъ ли, драги читателю, какво значи да видишъ тъй неочаквано най-близкия си човѣкъ на най-високия връхъ на Стара планина? Да го видишъ тамъ, отдето се открива Дунавъ и Родопи; дето се чувствувашъ орелъ и дето погледа ти е ненаситенъ! Да видишъ близкия си човѣкъ на върха на оня Балканъ, който откърми най-великитѣ борци за нашето освобождение, най-свиднитѣ българи чедо!

Силниятъ вѣтъръ не ни позволи да се радваме по-дълго на Юмрукчалъ. Само за 25 минути слѣзохме по южнитѣ му склонове, едва ли не по грѣбъ, по посока къмъ Карловската хижа.

Къмъ 1^{1/2} часа направихме обѣда си. Тукъ мислѣхме да починемъ по-цѣлго, но вѣтърътъ не ни остави. Следъ единъ часъ се отправихме на северо-западъ и се изкачихме на Ливадата—една обширна равнина по билото на балкана, въ дѣсно отъ Юмука, дето презъ лѣтото пасе добитѣкътъ на близкитѣ села. Отъ тукъ почнахме да слизае надолу. Голѣмата стрѣмнина ни подканяше да тичаме лудо отъ урва на урва, а понѣкога и да се търкаляме. Една пжтека, която въ дѣсно граничи съ дълбоки пропасти, а въ лѣво лжкатуши по стрѣмнитѣ основи на пирамидални височини,